

В ОЧІКУВАННІ ТРУПА ВОРОГА

Відносини пострадянської Росії і Китаю можна назвати унікальним у світовій історії геопсихологічним феноменом. Китайці чудово використовували в своїх інтересах глибокий комплекс, який відчуває марнослава російська політична «еліта» в результаті її поразки у холодній війні, втрати статусу світової наддержави і розпаду імперії.

Раптом постало таке модне у владних і навколотоварних колах «євразійство» було ідеологічно вторинним, воно стало функцією образи на Захід і виконувало для російської «еліти» роль психологічної прокладки в критичні дні її відносин із Заходом. Блоковським скіфам з розкосими і жадібними очима дуже вже хотілося полякати і пошантажувати вічно привабливий і вічно ненависний ними Захід, повернувшись до нього своєю азійською пікою. Поступово маска (нічого, до речі, не має спільного з сучасною Азією) приросла, і ніякої іншої пики в російській «еліти» не залишилося.

Китайці все це прекрасно розуміли і ставилися до російських загравань скептично і, в той же час, діловито, з неминучою дозою поблажливого і зарозумілого презирства.

«Священний Азіопський Союз імператорів Ху і Пу – це союз кролика і удава» – років п'ятнадцять тому попереджав ваш покірний слуга. – Він неминуче призведе до повної і остаточної Ху-ізації нашого маленького Пу і нас всіх разом з ним! Ми просто не помітили, як, відчайдушно намагаючись зібрати хоч якихось васалів у нашому ближньому зарубіжжі, ми самі вже перетворюємося на ближнє зарубіжжя Китаю. Панмонголізм – хоч ім'я дике, але воно нам пестить слух».

Минали роки. Важка душевна хвороба російського пацієнта помітно прогресувала. «Образа на Захід», «конфронтація із Заходом» поступово переросли в повномасштабну гібридну війну православно-злодійської Дзюдохерії з декадентським англо-саксонським світом. Відповідно зростала не тільки психологічна, але вже політична і економічна залежність від КНР нашого стародавнього арійського племені, що спустився колись з Карпатських гір, помахуючи своєю додатковою хромосомою духовності.

Ось уже два роки, переходячи з однієї телестудії в іншу, високородний онук Молотова-Ріббентропа постійно

доносить нам з однаково сяючим щасливим обличчям одну і ту ж благу звістку – сам товариш Сі нібито особисто повідав йому заповітне: Ми тепер стоїмо з вами **спина до спини**.

Цей мускулінний образ, безумовно, близький генетично нашому герою. Саме так, спиною до спини стояли два його великих дідусі в 1939-41 роках, скріплюючи спільно притою кров'ю свій ціннісний союз проти англосаксонських паліїв світової війни.

Подібні настрої характерні для російсько-китайського діалогу останнього десятиліття. В ході його російська сторона постійно намагається стати навшпиньки і дотягнутися до стилістики пафосних декларацій двох високих договірних сторін, боязко затинаючись навіть про статус військово-політичного союзу. У той час як китайська сторона послідовно вказувала своєму молодшенькому партнерові на його справжнє місце в цьому дуеті: «Створення військово-політичного союзу **недоцільне**, оскільки це може супроводжуватися великими витратами і ризиками надання взаємної підтримки в разі війни. А ось прикордонне співробітництво розвивається **дуже повільно**. Під час обговорення прикордонно-територіальних проблем присутні настрої, пов'язані з так званими китайськими економічними, демографічними та військовими «загрозами». Ніяких таких загроз у

природі немає».

Роздратування китайських товаришів загадковою російською душею цілком зрозуміле. Адже ще 24 травня 2014 року заступник Голови КНР тов. Чи Юаньчан дохідливо роз'яснив, звертаючись на Санкт-Петербурзькому економічному форумі безпосередньо до вождя Руского Світу: «Вся земля ваша велика і багата. Порядку тільки на ній немає. Прийдуть працьовиті китайці і встановлять свій Порядок Неба».

Але ось в останні дні з Пекіна стали, нарешті, лунати сигнали, які дійсно можна інтерпретувати в дусі никонівського «спини до спини». Вперше МЗС КНР засудив введення США чергових санкцій відносно РФ. Нагадаємо, що з 2014 року і донині КНР де факто бере участь в програмі американських економічних санкцій. Китайські банки відмовляються обслуговувати російські компанії, внесені до чорного списку.

22-23 березня Лавров відвідав Пекін. П'янке повітря Забороненого Міста зіграв з міністром злий жарт. Спочатку він демонстративно начепив спірну, м'яко кажучи, медичну маску. А потім, розігрів, мабуть, з китайськими колегами спину, запитав: «А чи не замахнутися нам, товариші, на вихід з горезвісної SWIFT і взагалі відмовитися від використання контрольованих Заходом міжнародних платіжних систем?»

Товариші приємно і лагідно по-сміхалися. Вони прекрасно розуміли, чому північний варвар заговорив про SWIFT. Він заради цієї розмови і приїхав. Москва знову готувалася помститися нерозумним українам і захистити своїх доведених до відчаю російськомовних одноплемінників. Уже закінчувалася операція «Гляйвіц», покликаючи перекопати світову громадськість в агресивних планах київської вояччини. Бентежила лише можлива реакція США, одним з болючих для Кремля елементів якої, безумовно, стане відключення Росії від SWIFT. Хотілося б, щоб китайці в цій ситуації не повелися так само як в 2014-му.

У Пекіна з'явилася спокуслива можливість підштовхнути варварів, які вагаються, до фатального кроку, що відкриває для Китаю запаморочливі геополітичні перспективи за будь-яких можливих сценарії подальшого розвитку подій.

Сценарій №1. Путіну вдається порівняно безкарно окупувати значну частину української території. США обмежуються засудженням (ще раз назвавши Путіна вбивцею) і новим пакетом точкових санкцій, що не переходять на рівень тотальної економічної війни. Макрон кидається в Москву з гуманітарною миротворчою місією, покликаною закріпити новий військовий успіх Кремля.

Подібний результат після семи років розмов, переговорів, умовлянь, форумів і форматів стане повним крахом системи європейської безпеки. Відтепер гра на континенті йтиме тільки за російськими правилами. Що для США означає не тільки їх відхід з Європи. І не тільки кінець НАТО, а й кінець США як світової

держави, понад те, зникнення самого політичного поняття Захід.

США залишаться помітним на світовій сцені кастрованим економічним гігантом, але хто тоді зможе повірити їхнім політичним або тим паче військовим гарантіям, наприклад, в Індо-Тихоокеанському регіоні. Індія? Японія? Австралія? Всі амбітні плани Вашингтона по створенню протистоїть Китаю Quad Alliance обнуляються.

В утвореному геополітичному вакуумі Китай безперешкодно і демонстративно реалізує ті доленосні задуми, які його лідери залишали поколінням своїх спадкоємців (Тайвань, стратегічні протоки, спірні острови і т.д.). Іншою мовою заговорить він і в торгових переговорах з США.

23 серпня 1939 року зі сталінських стапелів зійшов криголам «Адольф Гітлер» і приступив до реалізації поставленої перед ним всесвітньо-історичного завдання – знищення демократичного Заходу. І влітку 1940 року криголам був дуже близький до виконання своєї місії.

Сьогодні в Москві та Пекіні до демократичного Заходу ставляться приблизно так само як 80 років тому до нього ставилися в Берліні і Москві, якщо не гірше.

Тільки цього разу Москва буде не кінцевим бенефіціаром проекту, а робочим тілом планувальника – піратською шхуною «Володимир Путін», покликаною психологічно знищити Захід.

Сценарій №2. Все вищесказане прекрасно розуміють у Вашингтоні. Тому, незважаючи на шалений опір кремлівських агентів / корисних буржуазних ідіотів Кіссінджера, Керрі, Сіміса, Грема, Карлсона, Ханніті ... глибинна держава концентрується,

США запроваджують «пекельні санкції» проти РФ і надають Україні, яка бореться з загарбником, максимальну економічну, політичну та іншу підтримку. Військова авантюра Путіна захиляється і провалюється.

Він відсторонюється од влади своїм найближчим оточенням: коаліцією прагматиків, які ненавидять його за те, що він почав війну і скажених, які ненавидять його за те, що він не закінчив її за формулою «ми в рай, а вони просто здохнуть». Його відхід залишає випалену політичну пустелю, розлючене населення і каскадний вибух внутрішньомафіозних майнових конфліктів всіх проти всіх. У наростаючій атмосфері хаосу та беззладдя виникає серйозна загроза життю і безпеці мільйонів китайськомовних трактористів, шахтарів, комерсантів, бійців Тріади, що мешкають на величезних просторах Сибіру і Далекого Сходу. Своєчасне введення (для наведення порядку) обмежених контингентів важливих жовтих чоловічків гаряче вітається, в тому числі і переважною більшістю російськомовних трудящих. У ході вільного волевиявлення на локальних референдумах, які стихійно виникають, Сибір, Далекий Схід і Святе Північне море (Бейхай) повертаються в рідну гавань Імперії Юань. Чудовий подарунок товаришеві Сі з нагоди проголошення його довічним правителем, а можливо навіть й засновником нової китайської династії.

Як і обіцяв нам колись товариш Лі, працьовиті китайці успішно наведуть Порядок Неба в Єдиній державі Велика Євразія – Третя Орда (Третя після Імперії Чингісхана і Соціалістичного табору Сталіна).

Все вищесказане прекрасно розуміють прагматики в Кремлі. Їхня суперечка з навіженими триває, в тому числі, і всередині черепної коробки того, кого обізвав Байден. М'яка китайська сила активно включилася в цей академічний диспут на стороні скажених наче підбадьорюючи їх: працюйте брати. Ставки китайців величезні. Як тільки броньовані корпуси знову доведених до відчаю комбайнерів і автомийників ОРДЛО рушать на Маріуполь, Китай комфортно розташується на своєму знаменитому паркані, з цікавістю чекаючи, труп якого його ворога пропливе під ним першим.

Андрій ПОНТКОВСЬКИЙ,
публіцист, політолог

<https://echo.msk.ru/>
26 березня 2021 року

Переклад з російської

